

MODLITBA PÁNĚ (JE) JEN PRO ODVÁŽNÉ

Kázání ze soboty 4.3.2017 – sestra Soňa Sílová

Mt 6,9-13 vč. var.

K Modlitbě Páně jsme samotným Ježíšem vyzýváni a tuto modlitbu vyslovují celé zástupy věřících, tak proč by byla třeba nějaká zvláštní odvaha takto se modlit?

Jestliže říkám:

“Otče”, pak vyznávám, že

- Bůh je mi někým blízkým a zároveň absolutní autoritou
- Bůh je zdroj života, původce, stvořitel, z něhož pocházíme
- jsem spojen/a jednak s Bohem, který mě nekonečně přesahuje, dále s lidmi, kteří jsou bez výjimky mými bratry a sestrami, a také se stvořením, jehož správcovstvím jsem pověřen/a

Jak vyjádřil Athénský apoštol Pavel: *“Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko. ,Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme,‘ jak to říkají i někteří z vašich básníků: ,Vždyť jsme jeho děti.”* Sk 17,24-28

A to je odvážné.

Jestliže říkám:

“náš”, pak vyznávám, že

- ne jen můj
- Bůh je otcem i těm, které my nepovažujeme za své bratry, v duchu podobenství o milosrdném Samařanovi z 10. kapitoly Lukášova evangelia, tedy ne “Kdo je můj bližní?”, ale “Komu jsem já bližním?”
- Bůh je otcem i těch lidí, které bytostně nesnáším, a tito jsou mými bližními, sourozenci!

A to je odvážné.

Jestliže říkám:

“jenž jsi v nebesích”, pak vyznávám, že

- Bůh je svrchovaný, nemanipulovatelný
- Bůh je ten, který dal světu podobu a řád a svým stvořitelským dílem vytvořil životní prostor pro člověka, který mám respektovat ve všech jeho rozměrech

A to je odvážné.

Jestliže říkám:

“bud’ posvěceno tvé jméno”, pak vyznávám, že

- jsem obrazem, reprezentantem Božím se zodpovědností, aby Boží jméno nebylo zlehčováno
- Boží jméno je o charakteru a dobré pověsti mého Pána, a tak je tato prosba variací na 3. přikázání
- jsem povolán/a posvěcovat, tedy oddělovat čas a prostor, fyzicky a/nebo duchovně, aby v mém životě dostal Bůh možnost působit

A to je odvážné.

Jestliže říkám:

“Přijď tvé království”, pak vyznávám, že

- toužím po spravedlnosti a plném životě
- vyhlížím splnění naděje
- již tady a teď jsem Božím dítětem a žiji podle pravidel Božího království a je mou zodpovědností, aby se stále více uplatňovala především ve formě dobrých vztahů
- *“Vždyť království Boží je mezi vámi!”* (L 17,21)
- chci vést život důstojný Boha, který mě povolal do slávy svého království. (1 Tes 2,12)

A to je odvážné.

Jestliže říkám:

“Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi”, pak vyznávám, že

- Boží vůle je především zachránit, ne potrestat a zničit – *“Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.”* (J 6,40)
- *Pomoz nám milovat dál, než sahají naše ideály, dát vyrůst činům soucitu ke všem tvorům*

A to je odvážné.

Jestliže říkám:

“Náš denní chléb dej nám dnes”, pak vyznávám, že

- není žádných “malých” témat v našich životech, není žádný neposvěcený čas ani prostor
- mám fyzické, duševní a duchovní potřeby, protože tak mě Bůh stvořil
- mám mít na paměti “zemitost”, “uzemnění”, vždyť ze země, z které pochází chléb, jsme byli stvořeni

- jídlo je radostí, potřebou a zprostředkovává společenství
- toužím přijímat z Boží ruky v pravý čas, ani příliš mnoho ani příliš málo
- nejen chlebem živ je člověk a potřebuji denní porci Božího slova, společenství s ním
- se těším i na zítřejší chléb, chléb budoucího věku

A to je odvážné.

Jestliže říkám:

“A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám”, pak vyznávám, že

- toužím po propuštění z otroctví
- mám nesplacené dluhy a nesplněné povinnosti
- si nesu utajenou minulost
- můj život se zamotává a nevím si s ním rady
- Boží odpuštění nemám pohltnout, ale přijmout a zprostředkovat dál
- mohu zastavit spirálu zla, pomsty, odplaty, nechtěných důsledků

A to je odvážné.

Jestliže říkám:

“A nevydej nás v pokušení, ale vysvobod’ nás od zlého”, pak vyznávám, že

- toužím netoužit po zlém, zraňujícím, zrazujícím
- pokušení nechci vítat ani provokovat
- jen Bůh může uvolnit sevření, osvobodit od svázanosti se zlem, rozbít vazby, které nás k něčemu připoutávají

A to je odvážné.

Jestliže říkám:

“Neboť tvé je království, moc i sláva, na věky”, pak vyznávám, že

- vím, komu jsem uvěřil/a
- ty, Bože, máš vše ve svých rukách, včetně nás
- toto vše vyznávám navzdory okolnostem, zdání, době

A to je odvážné.

Amen.